

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SUURKODA

KOHTUASI VAINIK JT VS. EESTI

(Kaebused nr 17982/21 ja veel kaks kaebust)

KOHTUOTSUS

(kaebuse kustutamine kohtuasjade nimistust)

Artikkel 37 • Kaebuste kustutamine kohtuasjade nimistust • Artikli 37 lõike 1 punkt c • Ühe kaebaja surm suurkoja menetluse ajal • Ükski pärija ega lähedane sugulane ei ole väljendanud soovi taotleda menetluse jätkamist kaebaja nimel pärast tema surma • Kaebuse edasine läbivaatamine ei ole põhjendatud • Artikli 37 lõike 1 punkt a • Ülejäänud kahel kaebajal puudub soov, et nende kaebusi edasi menetletaks • Õigusliku esindaja puudumine suurkoja menetluses • Kohtule oma vanglast vabanemisest ja aadressi muutumisest teatamata jätmine • Kaebajad ei viibi enam kinnipidamisasutuses ning seega ei kehti neile enam Eesti vanglates kehtiv täielik suitsetamiskeeld • Inimõiguste austamisega seotud erandlike asjaolude puudumine, mis nõuaksid kaebuste edasist läbivaatamist

Koostanud Euroopa Inimõiguste Kohtu kantselei. Ei ole kohtule siduv.

STRASBOURG
30. juuni 2026

Kohtuotsus on lõplik, kuid seda võidakse keeleliselt toimetada.

Kohtuasjas Vainik ja teised vs. Eesti

Euroopa Inimõiguste Kohus suurkojana, kuhu kuuluvad:

esimees Mattias Guyomar,
kohtunikud Arnfinn Bårdsen,
Ivana Jelić,
Lado Chanturia,
Kateřina Šimáčková,
Lorraine Schembri Orland,
Anja Seibert-Fohr,
Peeter Roosma,
Ana Maria Guerra Martins,
Davor Derenčinović,
Sebastian Rădulețu,
Diana Kovatcheva,
Gediminas Sagatys,
Stéphane Pisani,
Mateja Đurović,
Vahe Grigoryan,
Sébastien Biancheri

ja *kantsleri asetäitja* John Darcy,

olles pidanud nõu kinnisel istungil 15. juunil 2026. a,
tegi viimati nimetatud kuupäeval järgmise otsuse:

SISSEJUHATUS

1. Käesolev kohtuasi puudutab täielikku suitsetamiskeeldu Eesti vanglates, mis kaebajate – kes kõik viibisid keelu jõustumise ajal vangistuses – väitel rikkus nende konventsiooni artiklitest 3 ja 8 tulenevaid õigusi, kuna ei võimaldanud neil vanglas suitsetada ning põhjustas nikotiinist loobumise tagajärjel füüsilisi ja vaimseid kannatusi.

MENETLUS

2. Kohtuasi sai alguse neljast eraldiseisvast kaebusest (nr 3184/21, 17982/21, 43852/21 ja 44600/21) Eesti Vabariigi vastu, mis esitati EIK-ile inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi: konventsioon) artikli 34 alusel. Kolm kaebust esitasid Eesti kodanikud Denis Lvov, Rene Vainik ja Dmitri Tsajun vastavalt 6. jaanuaril, 28. märtsil ja 21. augustil 2021. a ning neljanda kaebuse esitas 31. augustil 2021 Nikolai Šmeljov, kelle kodakondsus on teadmata.

3. Menetluse algstaadiumis kojas esindas kaebajaid D. Piskunov, kes oli sel ajal Eestis praktiseeriv advokaat. Hiljem lõpetas Piskunov käesolevas asjas kaebajate esindamise (vt punktid 18–20 allpool). Eesti valitsust

(edaspidi: valitsus) esindas algselt M. Kuurberg, Eesti esindaja Euroopa Inimõiguste Kohtus, ning seejärel T. Kolk, kes oli tema järglane selles ametis.

4. Kaebused määrati EIK-i kohtureeglite reegli 52 lõike 1 kohaselt läbivaatamiseks EIK-i kolmandale osakonnale ning valitsust teavitati kaebustest 1. detsembril 2021.

5. 4. novembril 2025. a tegi kolmanda osakonna kojana, kuhu kuulusid esimees Ioannis Ktistakis ning kohtunikud Peeter Roosma, Georgios A. Serghides, Darian Pavli, Andreas Zünd, Oddný Mjöll Arnardóttir ja Una Ní Raifeartaigh ning osakonna registripidaja Milan Blaško, kohtuotsuse. Koda otsustas ühehäälselt neli kaebust ühendada. Lisaks tunnistas koda ühehäälselt Lvovi kaebuse (nr 3184/21) tervikuna vastuvõetamatuks ning tunnistas vastuvõetamatuks ka kolme ülejäänud kaebaja – Vainiku, Tsajuni ja Šmeljovi – konventsiooni artikli 3 alusel esitatud kaebused. Häälteenamusega tunnistas koda viimaste kaebajate konventsiooni artikli 8 alusel esitatud kaebused vastuvõetavaks. Koda otsustas nelja häälega kolme vastu, et konventsiooni artiklit 8 on rikutud.

6. 4. veebruaril 2026. a esitas valitsus taotluse, et kohtuasi suunataks suurkotta. Suurkoja kolleegium rahuldab selle taotluse 23. märtsil 2026.

7. Suurkoja koosseis määrati kindlaks kooskõlas konventsiooni artikli 26 lõigetega 4 ja 5 ning kohtureeglite reegluga 24.

ASJAOLUD

I. RIIGISISENE MENETLUS

A. Suitsetamiskeelu kehtestamine Eesti justiitsministri poolt

8. 6. oktoobril 2016. a muutis Eesti justiitsminister, kes vastutab riikliku vanglasüsteemi eest, vanglate sisekorraeeskirju, keelates kinnipeetavatel suitsetatavate tubakatoodete või nendega seotud esemete omamise. Meetmega, mis jõustus 1. oktoobril 2017. a, kaasnes seletuskiri, milles analüüsiti keelu sotsiaalset, majanduslikku ja õiguslikku (põhiseaduslikku) mõju. Eelkõige tunnistati seletuskirjas, et keeld riivab põhiseaduse paragrahvi 19 lõikes 1 sätestatud põhiseaduslikku õigust vabale eneseteostusele. Meetmega taotleti aga järgmisi eesmärke: tervise kaitsmine, passiivse suitsetamise vähendamine, vangla julgeoleku tagamine, tuleohu ennetamine ja sigarettide vanglasisese valuutana kasutamise piiramine. Ametivõimud asusid seisukohale, et keeld oli proportsionaalne. Suitsetamise levimus vanglates oli märkimisväärselt suurem kui ühiskonnas üldiselt ning suitsetamist käsitati vanglate subkultuuri osana. Olemasolevad meetmed ei suutnud mittesuitsetajaid tõhusalt kaitsta, samas kui vähem piiravaid alternatiive, sealhulgas suitsetamiseks lubatud koguste vähendamist ja suitsetamisest loobumisel nõustamist peeti ebapiisavaks. Kuigi suitsetamine

oli väljaspool vanglat jätkuvalt lubatud, järel dati seletuskirjas, et vanglakeskkonna eripära õigustas täieliku keelu kehtestamist.

B. Eesti õiguskantsleri arvamus suitsetamiskeelu kohta

9. Õiguskantsler, kes on sõltumatu põhiseaduslik ametnik ja vastutab muu hulgas õigusaktide ja määruste põhiseadusele vastavuse kontrollimise ning ombudsmani ülesannete täitmise eest, andis arvamuse, milles seadis kahtluse alla keelu põhiseaduspärasuse. Kuigi ta mõõnis, et meetmega taotleti õiguspäraseid eesmärke, leidis ta, et täielik keeld võib olla ebaproportsionaalne. Õiguskantsler märkis, et kinnipeetavate puhul oli suitsetamine ka stressi ja igavusega toimetuleku vahend. Tema hinnangul ei olnud vanglas suitsetamisega seotud riskid võrreldavad alkoholi või narkootikumide põhjustatud ohtudega, eelkõige seetõttu, et siseruumides suitsetamine oli juba keelatud. Ta hoiatas lisaks, et keeld võib soodustada ebaseaduslikku tubakakaubandust, suurendada kinnipeetavate vahelisi pingeid ja õõnestada rehabilitatsiooni eesmärke ning et valitsusel ei ole piiramatut volitust suruda kinnipeetavatele peale oma arusaama tervislikust eluviisist.

C. Riigikohtu menetlus

10. Kõik kaebajad olid kauaaegsed suitsetajad ja viibisid Viru vanglas, kui keeld 1. oktoobril 2017. a jõustus. Igauks neist vaidlustas meetme halduskohtutes, kuid edutult.

11. Lõpuks jõudis asi Riigikohtusse. 17. detsembril 2019. a tegi Riigikohus otsuse nr 5-19-40 kahe kaebaja, Tsajuni ja Šmeljovi taotlusel algatatud põhiseaduslikkuse järelevalve menetluses. Selles otsuses tunnistas Riigikohus suitsetamiskeelu põhiseaduspäraseks ning seejärel jäeti selle alusel kõigi kaebajate nõuded rahuldamata.

12. Riigikohus kordas, et põhiõiguste piiramisel pidi olema kehtiv seaduslik alus ning need pidid jääma vangistusseaduses sätestatud seadusandliku volituse piiridesse. Sellega seoses leidis kohus, et vangla julgeolekut ja „inimeste ohutust“ tuleb tõlgendada kinnipidamisega kaasnevate konkreetsete riskide valguses. Lisaks mõõnis kohus, et vanglavõimudel oli selliste riskide hindamisel lai kaalutlusruum, ning leidis, et mittersuitsetajate kaitsmine passiivse suitsetamise eest langes „vangla julgeoleku“ ja „inimeste ohutuse“ mõistete alla. Tuleohu ennetamist ja sigarettide vanglasisese valuutana kasutamise tõkestamist peeti samuti õiguspärasteks eesmärkideks, mis olid kooskõlas vangistuse eesmärkidega.

13. Siiski nõustus Riigikohus õiguskantsleri seisukohaga, et kinnipeetavate kaitsmine suitsetamisega seotud tervisemõjude eest või nikotiinisõltuvuse kaotamine ei kuulunud vangistuse seadusjärgsete eesmärkide hulka. Kohus jõudis siiski järeldusele, et ülejäänud eesmärkidest

piisas määruse õigustamiseks ning et minister oli tegutsenud seaduses sätestatud volituste piires.

14. Seejärel leidis Riigikohus, et keeld riivas kinnipeetavate omandiõigusi ja nende õigust vabale eneseteostusele. Neid õigusi võis siiski seaduslikult piirata, kui see oli vajalik ja proportsionaalne taotletavate õiguspäraste eesmärkidega. Riigikohus pidas täielikku keeldu asjakohaseks ja vajalikuks. Kuigi tubakat võidi ebaseaduslikult endiselt vanglatesse toimetada, vähendas meede oluliselt seaduslikku juurdepääsu tubakale ja hõlbustas järelevalvet. Statistika on näidanud, et alates keelu kehtestamisest oli suitsetamisega seotud rikkumiste arv vähenenud.

15. Riigikohus analüüsis ka vähem piiravaid alternatiive, sealhulgas spetsiaalseid suitsetamisalasid ja suitsetajate eraldamist mitteduitsetajatest, kuid leidis, et need olid vähem tõhusad ja järelevalve seisukohast raskemini teostatavad. Vastandlikke huve kaaludes mõõnis Riigikohus, et nikotiinisõltuvus ja võõrutusnähud suurendasid riive intensiivsust. Siiski märkis Riigikohus, et sellised sümptomid olid üldjuhul ajutised ning vajaduse korral olid kättesaadavad nõustamine ja nikotiini asendusravi.

16. Riigikohus pidas oluliseks ka meetme järkjärgulist rakendamist, märkides, et enne täieliku keelu jõustumist oli lubatud tubakatoodete koguseid juba järk-järgult vähendatud. Kokkuvõttes leidis kohus, et mitteduitsetajate kaitse, tuleohtude ennetamine, kinnipeetavate vaheliste ebaseaduslike võlasuhete tekkimise vältimine ning vanglas korra säilitamine kaalusid üles kinnipeetavate õiguste riive.

II. MENETLUS SUURKOJAS

17. 6. veebruaril 2026. a edastas kantselei kaebajate õiguslikule esindajale D. Piskunovile (vt punkti 3 eespool) valitsuse taotluse asja suurtõtta suunamiseks (vt punkti 6 eespool). Seejärel teatas kantselei talle 23. märtsil 2026. a, et suurkoja kolleegium rahuldab valitsuse taotluse asja suurtõtta suunamiseks.

18. Järgnevatel päevadel, suurkoja menetluse esialgse haldusliku ettevalmistamise käigus, täheldas kantselei, et Piskunov ei olnud EIK-iga suhelnud alates sellest, kui ta esitas kojale 2022. a mais oma lõplikud seisukohad. Talle EIK-i elektroonilise suhtlusteenuse (eComms) süsteemi kaudu saadetud kirju, sealhulgas valitsuse asja suurtõtta suunamise taotlusega seotud kirjavahetust, ei olnud pikema aja jooksul avatud ega alla laaditud.

19. Pärast täiendavat teabe küsimist advokaadibüroolt, millega Piskunov oli seotud, sai kantselei teada, et ta ei töötanud seal enam tegutsenud enam Eestis advokaadina.

20. Neil asjaoludel saatis kantselei 2. aprillil 2026. a kaebajatele nende viimastele teadaolevatele aadressidele tähitud kirjad, milles teatas, et asi on

suunatud suurkotta, ning teavitas neid sellest, et suurkoja menetluses tuleb neil kasutada õiguslikku esindajat.

21. Mis puudutab Vainikut, siis oli kantseleil tema elukoha aadress, kuna ta oli varem esitanud EIK-ile veel ühe kaebuse. Seejärel sai kantselei kinnituse, et kiri oli toimetatud kätte sellele aadressile elama asunud isikule. Šmeljovi ja Tsajuni osas olid ainsad kantselei käsutuses olnud aadressid nende vanglate aadressid, kus nad viibisid ajal, mil nad oma kaebused esitasid. Neile adresseeritud kirjad tagastati, kuna neid ei olnud võimalik kätte toimetada.

22. 2. aprillil 2026. a teavitati valitsust samuti kantselei katsetest võtta kaebajatega ühendust ning paluti valitsusel aidata kindlaks teha nende praegune asukoht ja võimaluse korral esitada nende kontaktandmed.

23. Samal kuupäeval kirjutas kantselei ka advokaadibüroole, kus Piskunov oli varem töötanud, selgitades olukorda ja võimaldades mõnel teisel büroo töötajal kaebajate esindamise üle võtta. Vastust ei saadud.

24. 10. aprilli 2026. a kirjas teatas valitsus EIK-ile, et Vainik suri 28. märtsil 2026. Valitsus märkis lisaks, et ülejäänud kaebajad, Šmeljov ja Tsajun, olid vanglast vabastatud „aastaid tagasi“ ning et nende praegune asukoht oli ametivõimudele teadmata. Neid asjaolusid silmas pidades palus valitsus EIK-il konventsiooni artikli 37 lõike 1 alusel kaebus kohtuasjade nimistust kustutada enne, kui suurkoja menetluses astutakse täiendavaid samme.

25. 30. aprillil 2026. a palus kantselei valitsusel uuesti teatada, kas pärast kõigi asjakohaste riigisiseste halduslike võimaluste ammendamist, sealhulgas rahvastikuregistris tehtud otsinguid ja päringuid selle vangla administratsioonile, kus kaebajaid kinni peeti, ei olnud neil endiselt võimalik välja selgitada kahe kaebaja viibimiskohta ega tuvastada surnud kaebaja võimalikke pärijaid.

26. 20. mai 2026. a kirjas teatas valitsus EIK-ile, et täiendavate haldustoimingute käigus tehtud järelepärimised ei võimaldanud surnud kaebaja pärijaid tuvastada. Samuti edastas valitsus EIK-ile kahe ülejäänud kaebaja, Šmeljovi ja Tsajuni elukohtade aadressid. Seejärel võttis EIK mõlema kaebajaga nendel aadressidel ühendust, paludes neil kinnitada oma soovi menetluses jätkata ja määrata endale esindaja. Vastust ei saadud.

ÕIGUSKÜSIMUSED

TAOTLUS KAEBUSE KUSTUTAMISEKS KOHTUASJADE NIMISTUST

27. Eespool kirjeldatud arenguid ja asjaolusid silmas pidades leiab EIK, et ta peaks juba suurkoja menetluse praeguses etapis lahendama valitsuse taotluse kaebuse kustutamiseks kohtuasjade nimistust.

28. Konventsiooni artikli 37 lõige 1 sätestab järgmist:

„Kohus võib kaebuse kohtuasjade nimistust kustutada igas menetlusjärgus, kui:

(a) asjaoludest võib järeldada, et kaebaja ei kavatse jääda oma kaebuse juurde;

(b) asi on lahendatud või

(c) kohus teeb kindlaks muu põhjuse, mille tõttu kaebuse läbivaatamise jätkamine ei ole õigustatud.

Kohus jätkab siiski kaebuse läbivaatamist, kui seda on vaja konventsioonis ja selle protokollides sätestatud inimõiguste järgimiseks.“

29. EIK peab vajalikuks teha vahet kaebajate erinevate olukordade vahel.

30. Mis puudutab Vainiku olukorda, siis EIK-i väljakujunenud praktika kohaselt, kui kaebaja sureb menetluse ajal, muuhulgas pärast seda, kui asi suunatakse suurkotta, ning ükski pärija ega lähedane sugulane ei väljenda soovi jätkata kaebuse menetlemist tema nimel, kustutab EIK kaebuse kohtuasjade nimistust (vt muude hulgas *Mraović vs. Horvaatia* (kaebuse kohtuasjade nimistust kustutamine) [suurkoda], nr 30373/13, punktid 7, 24–25, 9. aprill 2021; *Léger vs. Prantsusmaa* (kaebuse kohtuasjade nimistust kustutamine) [suurkoda], nr 19324/02, punktid 4, 8, 44–45 ja 51, 30. märts 2009; *Savickis jt vs. Läti* [suurkoda], nr 49270/11, punkt 90, 9. juuni 2022; ja *Hirsi Jamaa jt vs. Itaalia* [suurkoda], nr 27765/09, punkt 57, EIK 2012).

31. Selline on olukord käesolevas asjas. Lisaks märgib EIK, et ta võttis mitmeid meetmeid, mis oleksid võinud Vainiku pärijate või lähedaste sugulaste tähelepanu juhtida asjade käigule. Menetluse olulistest etappidest – koja otsuse tegemisest, valitsuse taotlusest asja suurkotta suunamiseks ning selle taotluse rahuldamisest – teatati pressiteadetes. Vainikule adresseeritud kiri, milles teda teavitati asja suurkotta suunamisest, toimetati kätte (vt punkti 21 eespool). Siiski ei ole keegi endast märku andnud sooviga taotleda menetluse jätkamist kaebaja nimel pärast tema surma. Nendel asjaoludel leiab EIK, et kaebuse läbivaatamise jätkamine ei ole enam põhjendatud osas, milles see puudutab Vainikut (konventsiooni artikli 37 lõike 1 punkti c alusel).

32. Šmeljovi ja Tsajuni olukorra osas märgib EIK, et selles menetlusstaadiumis puudub neil menetluses esindaja, mis on vastuolus kohtureeglite reegli 36 lõigetega 2 ja 3. Lisaks ei ole nad EIK-iga otse ühendust võtnud ega teatanud pärast kaebuste esitamist toimunud aadressimuutustest ega asjaolude muutumisest, milleks oli nende vanglast vabanemine, rikkudes sellega kohtureeglite reegli 47 lõikes 7 sätestatud.

33. EIK-i arvates toetavad asjaolud tugevalt järeldust, et kaks kõnealust kaebajat ei kavatse oma kaebuste menetlemist jätkata konventsiooni artikli 37 lõike 1 punkti a tähenduses (vt *mutatis mutandis V.M. jt vs. Belgia* (kaebuse kohtuasjade nimistust kustutamine) [suurkoda], nr 60125/11, punkt 36, 17. november 2016, ja *Gavrilov ja Kurov vs. Venemaa* (vastuvõetamatuse otsus), nr 8683/04, 6. mai 2008).

34. Jääb veel kindlaks teha, kas esineb erilisi asjaolusid, mis tulenevad konventsioonis ja selle protokollides määratletud inimõiguste austamisest ning mis nõuavad kaebuse menetlemise jätkamist (konventsiooni artikli 37

lõike 1 lõpuosa). Selle hindamisel on EIK muu hulgas arvesse võtnud, kas asi tõstatab olulisi küsimusi, mis annavad talle võimaluse selgitada, kaitsta ja arendada konventsioonist tulenevaid kaitsestandardeid, või kas asja mõju ulatub kaugemale kaebaja konkreetsest olukorrast (vt *Berlusconi vs. Itaalia* [suurkoda], nr 58428/13, punkt 68, 27. november 2018, koos täiendavate viidetega).

35. EIK märgib, et kuna teadaolevalt ei viibi teine ja kolmas kaebaja enam kinnipidamisasutuses, ei ole nad käesoleval hetkel Eesti vanglates kehtivast täielikust suitsetamiskeelust mõjutatud. EIK märgib lisaks, et seoses selle asjaga ei ole Eesti vastu esitatud ühtegi muud kaebust. Seega ei nähtu, et kinnipeetavate hulgas esineks jätkuvalt konventsioonist tulenevaid vastuväiteid kõnealuse meetme suhtes, mis nõuaksid käesoleva asja edasist läbivaatamist.

36. Samuti ei ole ühegi teise kõrge lepinguosalise vastu esitatud ühtegi sarnast kaebust. Seega puudub alus järeldada, et käesolev asi puudutab küsimust, millel on üldine tähendus ja tähtsus kogu Euroopa Nõukogu piirkonna jaoks. Tegemist ei ole seega küsimusega, mille suhtes oleks konventsiooni artikli 37 lõike 1 lõpuosa tähenduses „inimõiguste austamise“ huvides vajalik suurkoja lõplik lahend. Teisisõnu ei tuvasta EIK käesolevas asjas sellist üldist tähendust, mida ta on tuvastanud teistes menetlustes, milles ta on keeldunud kaebust kohtuasjade nimistust kustutamast (vt näiteks *Karner vs. Austria*, nr 40016/98, punktid 25–27, EIK 2003-IX; *Malhous vs. Tšehhi Vabariik* (vastuvõetamatuse otsus) [suurkoda], nr 33071/96, EIK 2000-XII; ja *Delecolle vs. Prantsusmaa*, nr 37646/13, punkt 39, 25. oktoober 2018).

37. EIK märgib lisaks, et keelu põhiseaduspärasust kontrollis Eesti Riigikohus (vt punktid 11–16 eespool). Riigikohus hindas keeldu selle õiguspärasuse, taotletavate eesmärkide legitiimsuse ja nende eesmärkide suhtes proportsionaalsuse seisukohalt, eelkõige põhiseaduse paragrahvi 19 lõikes 1 sätestatud vaba eneseteostuse õiguse aspektist. Riigikohus selgitas üksikasjalikult põhjuseid, mis viisid ta järeldusele, et keeld ei olnud põhiseadusega vastuolus.

38. Eespool esitatud kaalutlusi silmas pidades järeldab EIK, et puuduvad inimõiguste austamisega seotud erilised asjaolud, mis nõuaksid käesoleva asja menetlemise jätkamist.

39. Lõpetuseks selgitab EIK, et koja käesolevas menetluses tehtud otsus ei jõustunud osas, milles see puudutas asja sisulist külge, ning on seetõttu õiguslikult tühine. Käesolev asi on nüüd lahendatud suurkoja käesoleva otsusega, mis on konventsiooni artikli 43 lõike 3 ja artikli 44 lõike 1 kohaselt lõplik (vt eespool viidatud *V.M. jt*, punkt 39, ning *Gross vs. Šveits* [suurkoda], nr 67810/10, punkt 35, EIK 2014).

40. Seetõttu tuleb kaebused nr 17982/21, 43852/21 ja 44600/21, mis koos moodustavad käesoleva asja, kustutada kohtuasjade nimistust.

SELLEST LÄHTUDES KOHUS ÜHEHÄÄLSELT

otsustab kustutada kaebused nr 17982/21, 43852/21 ja 44600/21
kohtuasjade nimistust.

Koostatud inglise ja prantsuse keeles ning kirjalikult teatavaks tehtud 30.
juunil 2026. aastal vastavalt kohtureeglite reegli 77 lõigetele 2 ja 3.

John Darcy
Kantsleri asetäitja

Mattias Guyomar
Esimees